

самъ посрѣдъ безмълвната и безлюдна пустиня, потопена въ сѣнь.

Въ Либия има и скалисти хълмове. Човѣкъ не може да се нарадва на чуднитѣ багри и блѣсъкъ, породени отъ силната свѣтлина, която трепти по тѣхъ. Срѣщатъ се и истински планини. Тѣ сж лишени отъ зелени гори, отъ трева и цвѣтя, но сж различно оцвѣтени и красиви. При залѣзъ пустиннитѣ планини пламватъ въ пурпуръ. Далечинитѣ се загрѣщатъ съ було отъ сива мъгла, близкитѣ хълмове се жълтѣятъ.

Посрѣдъ пѣсѣчното море може да се видятъ и мѣста, покрити съ жилава трева и бодливи храсти. Понѣкога палмитѣ образуватъ чуденъ кржгъ, въ който владѣе сѣнка и прохлада: това е оазисъ. Вкуснитѣ фурми на стройнитѣ палмови дървета отдалечъ примамватъ уморения пѣтникъ. Ние стигнахме въ оазиса. Нѣжна мимоза се навежда надъ водата, до нея се вие лоза; потокали свѣтятъ въ тъмнитѣ листа, калинки се разпукватъ и изпускатъ розовъ сокъ, банани разпускатъ широки листа. Всичко се зеленѣе, благоухае и цвѣти.

Нощесъ въ оазиса пристигна голѣмъ керванъ. Сега ние наблюдаваме трѣгването му на пѣтъ. Картината е твърде интересна. Шумъ, глѣчъ, ревъ на камили, препирни между камиларитѣ. Съ викове и рѣмжене, съ увещаване и удари съ камшикъ камитѣ се принуждаватъ да се отпуснатъ на колѣне. Съ ревъ приематъ тѣ товара си, съ ревъ ставатъ, следъ като бждатъ натоварени.

Мѣховетѣ се напълватъ съ вода, преглежда се сушеното месо.

Начело на кервана стои водачъ. Той отговаря за всичко. Всѣки камиляръ, всѣки пѣтникъ му се подчинява безъ възражение. Той познава пустинята така, както мореплавателятъ познава морето.